

Teutoburgerwaldtocht 20 april 2008

Dit jaar geen AGR maar voor het eerst de bovengenoemde tocht van 110 km, die wordt georganiseerd door de Oldenzaalse wielclub, op het programma van Gert en ondergetekende. Het Teutoburgerwald (Hermannsweg) is een langgerekte, smalle en beboste heuvelrug in het midden van Duitsland, oostelijk van de Nederlandse stad Oldenzaal. De hoogte van de heuvels varieert van 100 meter in het westen tot bijna 500 meter in het oosten. Over de kam van het Teutoburgerwald loopt de Hermannsweg, een wandelpad (en mountainbikeroute) van 156 km lengte.

‘Hermann’ is de Duitse naam voor Arminius - afkomstig uit de Germaanse stam der Cherusken -, die 2000 jaar geleden in deze contreien een Romeins leger, onder leiding van veldheer Varus, versloeg. Dit bracht de toenmalige Romeinse keizer Augustus tot zijn vermaarde uitroep: “Varus, Varus, geef mij mijn legioenen terug!”. De wanhopige Varus pleegde vervolgens zelfmoord. Het schijnt dat onze oosterburen deze voor hen zo succesvol verlopen veldslag zo’n beetje beschouwen als het begin van hun nationale geschiedenis. In ieder geval staat iets buiten de in het Teutoburgerwald gelegen stad Detmold - bovenop een hoge heuveltop - een druk bezocht, reusachtig standbeeld van ‘Hermann’ op een al even reusachtige sokkel: het Hermannsdenkmal. Het idee slaat aan we vertrekken om 6.05 uur uit Marknesse met maar liefst 8 man en Marie-José.

Het weerbericht is gunstig en vol goede moed gaan we met de bus van Gert en de auto van Gerard op pad. Na een vlotte reis (afstand ca. 200km) arriveren we om 8.00 in Ibbenbüren. We maken ons gereed en fietsen naar het plaatselijke zwembad (Aaseebad). We melden ons bij de inschrijving en om 8.40 uur begint het Duitse fietsavontuur.

Na een kleine 10 km redelijk vlakke weg begint de eerste klim. Hier blijkt dat onze gast Hans uit Emmeloord vandaag niet gaat voor de bergpunten. Hij blaast zijn turbo reeds op de eerste de beste klim op en moet op half vermogen de weg vervolgen. De weg, die vanaf nu geen meter meer vlak is, voert ons door een prachtig heuvellandschap met afwisselend bos en landerijen met boerderijen.

Samen met Gert en Cor, die wel erg makkelijk omhoog gaat, rij ik door het meest noordelijk gelegen bergstadje van Duitsland Tecklenburg. De prachtige vakwerkhuizen flitsen aan ons voorbij. Ja wij fietsers zijn cultuurbarbaren. Zo snel mogelijk van Ibbenbüren naar Ibbenbüren per fiets en anders niets.

De volgende plaats in de route is Lienen, een kuuroord. Met Gert aan het elastiek naderen we de eerste controle post (na 43 km). Bij het mooi gelegen hotel-restaurant Zum Urberg parkeren we de fietsen en trakteren ons zelf op een grote mok koffie en appelgebak met slagroom. Dat smaakt en vult de maag zodat de hongerklap ons niet ten deel kan vallen. Ronald Rietberg komt binnen en meldt dat het team Gerard is gearriveerd. Ze besluiten om de 85 km route te volgen. Na controle van het toilet en een bezoek aan de stempelpost hervatten we onze tocht. We dalen af en gaan op weg naar Bad Iburg. Een imposant kasteel in dit Kneippkuuroord torent hoog boven alles uit. Maar ook hier geen stop want we rijden vandaag met Cor en dat is geen stoptrein maar een intercity.

Op een wat langere klim, met een aantal echte haarspelt bochten geeft Cor nog eens flink gas. Ik pak mijn eigen tempo en laat hem gaan. Na 71 km kom ik weer langs Zum Urberg. Het gaat lekker en ik rij door en sluit aan bij een groepje dat flink tempo rijdt. Na een klim wachten ze telkens op de dame van de groep. Ja er bestaan nog echte heren. De km vliegen onder de banden door en we naderen het mooie dorpje Ledde.

We scheuren door het dorpje en koersen nu richting de laatste klim. Van verre zie ik reeds de Fernsehturm die boven op heuvelrug staat. Omdat het einde van de tocht nadert, rij ik volle bak naar boven. Ik gun me geen tijd om de omgeving te bekijken. Ik stort mij gelijk in de afdaling en met de wind in de rug gaat het in rap tempo naar Ibbenbüren. Om ca. 13.15 en na 115 km arriveer ik weer bij het zwembad en ga op zoek naar de andere FTC-ers. In de hal van het zwembad krijg ik de laatste stempel en constateer dat er geen polderfietsers meer aanwezig zijn.

Na de sanitaire stop ga ik richting de plek waar we de bus en de auto hebben geparkeerd. Daar zijn Gert, Hans en Richard reeds aanwezig. Een ieder doet kort verslag van zijn tocht en we vragen ons ondertussen af waar Cor uithangt.

Terwijl ik de mannen vertel dat hij allang binnen had moeten zijn, komt Cor aanrijden. Wat blijkt hij heeft samen met een stel andere fietsers een rode pijl gemist. Na enkele km fietsen staan er geen pijlen meer en begint het bij Cor en de mannen door te dringen dat ze niet meer de juiste route rijden. Dat betekent uiteindelijk 12 km meer fietsen en als laatste binnen. Dit alles betekent echter niet dat Cor ontevreden is over deze tocht. We zijn van mening dat het parcours niet veel onder doet voor Zuid Limburg. Ook de organisatie en de aanwijspijlen (mooi gemaakt) krijgen een dikke voldoende. Alleen de zon liet het afweten maar ja er moet wat te wensen over blijven voor de volgende keer.